

lig har man holdt meget stærkt herpaa; men naar der saa kommer en Lejlighed som denne, nægter man 600 Kr. og mener, at Danmark staar sig bedst ved ikke at være repræsenteret. Naar alle Navnene paa de forskellige Landes Repræsentanter blive raabte op dernede i Rom, og de træde frem den ene efter den anden, savner man maaske Tyrkiet og Danmark. Og naar der spørges: Hvorfor er Danmark ikke med? skal man svare: Det er, fordi de have restaureret nogle Kirker. Den Slags Begrundelse tror jeg ikke vi i Virkeligheden kunne være tjente med, og derfor vil jeg bede Tinget om at stemme for denne Bevilling, uagtet jeg ikke har kunnet faa Tilslutning til den i Finansudvalget — jeg forstaar ikke hvorfor; thi den Grund, der her er nævnt, kan jeg i Virkeligheden ikke respektere.

Krigsministeren (Madsen): Den Sag, jeg skal tillade mig at forebringe for Tinget, er et Andragende om Understøttelse for afskediget Sekondløjtnant Axel Ravn. Han havde i Fjor Foraar indsendt en Skrivelse til Finansministeriet, og efter at dette havde anstillet en Undersøgelse af Mandens Forhold, skrev Finansministeriet under 19. Februar i Aar til Krigsministeriet, at man i nærværende Tilfælde i Betragtning af de af Andrageren fremhævede Omstændigheder finder Anledning til at anbefale Krigsministeriet at søge ham tillagt en ekstraordinær aarlig Understøttelse, hvilken man efter Omstændighederne finder passende kunde ansættes til 300 Kr. aarlig, og man skal med Hensyn hertil blot endnu bemærke, at Løjtnant Ravn, som nu er næsten 36 Aar gammel, og som er ganske uden Formue, er ansat som Assistent i Landmandsbanken, hvor han for Tiden er lønnet med 1,600 Kr. Efter at jeg havde modtaget denne Skrivelse, skrev jeg et Par Dage senere til det højtærede Finansudvalg, hvorfra jeg imidlertid fik at vide, at Skrivelsen var kommen for sent. Jeg fik da det Raad fra Udvalget at sende en ny Skrivelse til dette, for at Sagen kunde blive optagen paa Tillægsbevillingen. Det har jeg derefter gjort under 4. Marts, men, som det høje Ting vil have erfaret, har det højtærede Finansudvalg ikke ment at kunne følge de to Ministre over for denne Henvendelse. Det er fuldkommen rigtigt, saaledes som det blev fremført af Ordføreren, at det her ikke drejer sig om et juridisk Krav, der kan kun være Tale om Billighed. Afgørelsen kommer an paa et Skøn, og dette Skøn er for de to Mini-

stres Vedkommende gaaet i Retning af at tilraade at støtte denne Mand, som er i høj Grad ulykkelig stillet, da hans Helbred er ødelagt paa Grund af hans militære Tjeneste. Ordføreren gjorde gældende, at de sædvanlige Regler ere fulgte, og at det kunde være, at man, dersom Spørgsmaalet om Invalideforsørgelse i det hele kom til at ligge for, kunde stille sig anderledes. Da Invalideforsørgelsen ikke hører under Krigsministeriet, kan jeg hertil kun sige, at enhver Forbedring, man kunde tilvejebringe paa dette Omraade, vil jeg hilse med den største Sympati og anse for at være velbegrundet. Det skal jeg imidlertid lade ligge ved denne Lejlighed, jeg holder mig kun til den bestemte Sag, hvor jeg tillader mig at anbefale det høje Ting at støtte Andragendet. Jeg er fuldt paa det rene med, at det høje Finansudvalg har handlet i fuld Overensstemmelse med sin Samvittighed, men jeg maa gaa efter min egen, jeg kan ikke bruge nogen andens, og derfor skal jeg paa ny indtrængende anbefale dette høje Ting at følge Ministeriets Forslag.

Justitsministeren (Alberti): Jeg ønsker at rette en oprigtig Tak til det ærede Udvalg for den fortræffelige og sagkyndige Maaade, hvorpaa det ogsaa ved denne Lejlighed har behandlet min Del af Budgettet.

Ottosen: Ja, det, som har bragt mig til at tage Ordet, er Ønsket om at udtale min absolutte Tilslutning til det Standpunkt, som den ærede Kultusminister har taget med Hensyn til den lille Bevilling til Deltagelse i Kongressen i Rom. Jeg skulde tro, at Finansudvalget selv maatte være blevet overbevist efter at have hørt den Række Argumenter, som den ærede Minister har fremført for, at det er rigtigt at give denne Bevilling. Hvis jeg var Finansudvalgets Ordfører, havde jeg, forekommer det mig, efter at have hørt denne Tale, ikke andet at gøre end at sige: Ja, havde alle disse Oplysninger foreligget for os den Gang, vi toge vort Standpunkt, vilde vi have taget et andet, og jeg raader derfor det høje Ting til at stemme imod os. Den ærede Minister har jo i det væsentlige udtømt de Argumenter, der tale for Bevillingen, men et Par af dem ønsker jeg at understrege endnu mere. Den ene gælder det Spørgsmaal om, hvorvidt denne Kongres er af de Kongresser, der ingen Gavn gøre, eller den kan tænkes at blive en af de Kongresser, som virkelig kunne gøre Vi-